

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 208.

Trettende Session.

51de Møde.

[Torsdagen den 5te December Kl. 1.

(Fortsat.)

Fsberning (fortsat): Nu er det ganske vist, at dersom der blev givet Pengemidler dertil, saa vilde Regjeringen uden Videre være bemyndiget, og jeg vil endogsaa sige opfordret til at fortsætte Lovens Virksomhed, saaledes som den har gjort hidtil; men naar der ikke gives Pengemidler dertil, saa har Loven udtømt sig selv, thi den har kun fra Begyndelsen af givet sig et Omfang af 10. Mdr., og Landstutteriet har for Dieblirket allerede levet i 1½ Mdr. alene paa Finantsloven. Hvad er det, disse to Forslag til Bevillinger betyder? De betyder, at dersom den Lov, der nu foreligger, Stutterivæsenet angaaende, ikke skal blive ophævet til Lov, saa er Landstutteriet alligevel ophørt, men der er givet Regjeringen Tid til i visse Maanedre at arbejde hen til den forstandigste Ophævelse af denne Indretning, man tvinger ikke Regjeringen til hurtig at stille sig ved Hingstene, man giver den Tid dertil, men man giver den ikke Midler til at holde Landstutteriet langt ud over Lovens Omraade, idet nemlig Tiden for Stamstutteriet ogsaa er nær ved at udløbe. Hvad dette angaar, da er det, da det skal gaa ind i det Mdr., vi nu træde ind i, anseet for nødvendigt at give Regjeringen en længere Tid til at ordne de Forhold, der høre sammen med dets Ophør; Bevillingen sætter Regjeringen med Hensyn til Stamstutteriet istand til, isald ikke Loven om Hundehavens Fremme lykkelig

skal gaa igjennem begge Ting og faae Kongens Sanction, da i rette Tid endnu engang at forsøge sin Indflydelse, for at opretholde Stamstutteriet, og der vil blive Tid nok dertil, medens Sagen med Hensyn til Landstutteriet maa ansees som afgjort, eftersom der er hængt et Par Mdr., efterat det skal være ophørt, uden at Regjeringen har formaaet de forskjellige Afdelinger af Repræsentationen til at give den den fornødne Understøttelse til at bringe Loven igjennem. Hvad mig angaar, da har jeg det Haab, dersom det ikke skal være for længe, inden denne Lov kommer til anden Behandling her i Thinget, at den skal gaa igjennem; thi saavidt jeg kan skjønne, ere de Endringsforslag, der ere stillede til den, ikke anderledes, end at de kunne modtages; de give nemlig Regjeringen — ja, der er rigtignok et Endringsforslag, som gaaer ud paa, at hele Loven skal forkastes, det er en anden Sag, og bliver det vedtaget, saa bærer naturligvis den hele Institution, men gaaende ud fra denne Forudsætning, og den nærer jeg, at man ikke vil gaae løs paa at forkaste Loven, men beslutte sig til disse Endringsforslag, som give Loven en vis Varighed i Fremtiden, og saa derved faae det Hele afsluttet, troer jeg ikke, at der vil være nogen Banfelighed ved at faae Loven igjennem. Jeg skal imidlertid forlade dette Punkt, jeg har ikke hørt, hvad den ærede Ordfører har sagt desangaaende, da jeg ikke var tilstede ved hans Foredrag, men jeg antager, at han omtrent har sagt det Samme, som jeg nu har sagt, jeg er idetmindste overbevist om, at det har været de væsentligste Bevæggrunde i Udvalget.